

תעודה

אני קים כְּדִי לומר

בית זה לא בית,
משטח חרמים, צחית סלע, פחד
שם ליד הכפר, אמרתי כפר?
ציה מרצפת.

אני קים כְּדִי לומר

דרך זו לא דרך,
לפתי ארחותיה, יעלו בחלדת חלום
מן היער, הר החול
אני הולך, שם, מי הולך? שהייתי
הולך בשעלי ילד, בשמש
חדלון, בפשט ידים, שואל,
הולך שואל פני אבי ואמי

אני קים כְּדִי לומר

קורות אבותי, פחם,
אפר, רוח
אחותי בשערי הנושב
אחור, אחור, רוח לילית

ביומי אני קים כְּדִי לומר
לקולם הלילי כן, כן לבכים, כן
לאובד בבית אינותם, לנופל מצל קירותיו
על פחד קולי לומר כן
בשטח הריק.

TESTIMONY

I exist in order to say

this house is not a house,
place of confiscations, parched rock, fear
there by the central square, did I say central square?
Paved wilderness.

I exist in order to say

this road is not a road,
clung to by its travelers, ascending on dream's rust
from the forest, the sand mountain where
I walk, there, who is walking? There where I used to
walk, a child in the sun
of cessation, with outstretched arms, searching
and searching for my father's face my mother's

I exist in order to say

these are the crossbeams and chronicles
of my parents, coal,
ash, wind
of my sister in my hair blowing
back and back, a night wind

in my day I exist in order to say
to their nighttime voices *yes, yes* to their weeping, *yes*
to the lost in their house of abeyance, to the falling from its wall's shadows
on the fear in my voice saying *yes*
in the emptiness.

כְּמוֹ קוֹל בְּלִי הַדַּי,
גְּשֵׁם בְּלִי עֵנָן
לְפֶלֶל, לְנִדָּד
כְּמוֹ חוֹל בְּלִי חוֹף
לְהִתְפַּזֵּר
עַד הַגְּבוּל הָאֲחֵרוֹן
וְאִין גְּבוּל בְּאִפְקֵי הָעוֹלָה
בְּסֶלֶם בְּלִי חִלּוּם,
בְּפִרְיָדָה בְּלִי נִפְרָד
הַרְחַק אֶל הַשָּׁוְא
כְּמוֹ עֵץ אֶל כּוֹכַב שָׁרְשֵׁיו.

Like an echoless voice,
a cloudless rain
falling, wandering
like sand with no shore
scattering
to the final border
and there's no border on the horizon rising
like a dreamless ladder,
like a leave-taking with no one being left
far off toward the nothingness
like a tree toward its starred roots.

בין אלה ההרים

בין אלה ההרים ואלה הרוחות,
בחוף הים הזה שפתי המלוחות
תנשמנה, פשוקות, ריחו של יער
אפל וזר באלם־פליאותיו,
בירקותו אטבל בעיני־נער
ועל מצחי עודו חרות התנו
אשר יפתח בבוא העת השער,
שם יקירי כלם בנוסים יחדו.

AMONG THESE MOUNTAINS

Among these mountains and these winds,
at this sea-strand where my salt-covered lips
breathe the far fragrance of the forest
dark and strange in its silent wonders, I gaze
with a boy's eyes at its extravagant green,
on my forehead still etched the mark
that will one day open the gate
where all my beloveds are gathered, and wait.

בְּאוֹיֵר שְׁאִינְנוּ זֹרֵם עוֹד
בְּאוֹיֵר הַסּוּגֵר כְּאֶגְרוֹף
בְּאוֹיֵר הַמִּתְפָּרֵק לְעֶפֶר
וְהַעֲפָר לְמַחֲטִיִּם
בְּאוֹיֵר הָאֵשׁ הָעוֹרֶת
בְּאוֹיֵר הַמִּתּוֹק לֹא מִפְּרִיחָה
בְּאוֹיֵר הַדֵּק כִּילָה
בְּאוֹיֵר הַקּוֹרֵעַ אֶלֶף עֵינִים
וְכָל עֵין רוֹאֶה חֲשׂוֹךְ
בְּאוֹיֵר הַמִּתְגַּמֵּד בֵּין שְׂפָה לְשִׂפָּה
חִיָּה אַחוֹתַי הַקְּטָנָה אֶת נֶצַח
הַרְגַע הָאֲחֵרוֹן.

In the air that no longer flows
in the air that clenches like a fist
in the air that crumbles to dust
and the dust to needles
in the air of the fire blind
in the air sweet-not-from-blossoms
in the air thin as a cry
in the air that tears at a thousand eyes
and every eye sees darkness
in the air that is dwindling between her lips
my little sister lives the last minute's
eternity.

שכחה

לְעֲצָמוֹת רַבּוֹת כָּל־כֶּף שְׁלַחְתָּ, אֲדֹנָי,
אוֹתִי, הַמְגַמְגֵּם. הִיָּתָה בִּי רוּחְךָ.
עָתָה אֲנִי עוֹמֵד בְּגִיא הָרֵעַ
וּלְכָנוֹת וַיְבַשׂוּת עֵינַי.
אֵלֵי, וַמָּה אָמַר? הַשְׂכָּחָה
עוֹטָה דְּבָרֶיךָ... קוֹמוּ! ... כְּמוֹ...
בְּפִי חוֹבֶטֶת לְשׁוֹנֵי זָרָה.
כְּבִדָּה רוּחִי עָלַי כְּרוּחַ הַקָּדִים,
מַחְרִיב, מַרְדִּים,
הֵה, אֱלֹהִים הַמְּבַקֵּשׁ עָמוֹ,
אֲנִי נוֹפֵל אֶלֶם עַל הַשְּׁלָדִים.

OBLIVION

To these too many bones you sent me, Lord,
me, the stutterer. Your spirit was within me.
Now I stand in the Valley of Evil
and my eyes are white and dry.
My God, what am I to say? Oblivion
veils your words... Arise!... As...
In my mouth my foreign tongue flails about.
My spirit is heavy upon me like an eastern wind,
ravaging, enslumbering.
Oh, God who desires and seeks out his people,
I fall mute upon the bones.